

МАГИ НАДЛЪР ХАПЧЕТО

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

Колко жалко, че младостта се похабява за младите.

Жената, която седеше сама на верандата, загледана в планините, беше красавица. Лъчите на ранното утро блестяха в златистата ѝ коса, която падаше под раменете и играеха по великолепното ѝ като на статуя лице с тъмни очи и съвършени черти. Загорялата ѝ кожа контрастираше с бялата лятна рокля, която подчертаваше младежката ѝ, гъвкава фигура. Тя остана неподвижна на мястото си дълго време с поглед, зареян в далечината.

Вратата се отвори и на верандата се появи втора жена с чаша в ръка. Тя беше на около петдесет и пет, неугледна, с тънка сива коса и подпухнало лице, което дори в младостта ѝ не ще да е било особено привлекателно. Тя приближи седящата жена и я докосна по рамото.

— Време е за хапчето ти, мила — каза новодошлата, но другата жена не ѝ отговори. — Лекарството ти — повтори тя по-високо и когато отново не получи отговор, обиколи и застана пред стола.

Този път по-младата жена вдигна празен поглед към нея.

— Точно така, скъпа. Дай да ти помогна. Отвори уста... добро момиче.

При това тя изля съдържанието на чашата в послушно отворената уста. Чу се задавен, гъргорещ звук и поне половината течност изтече обратно между равните зъби на русокосата. Сивокосата жена се насили да се усмихне.

— Точно така. Сега аз ще вляза вътре, за да свърша това-онова и след това ще се повозим, какво ще кажеш?

Вътрешно, зад престорената усмивка, изкрещя: „*Не мога повече, просто не мога да понасям това повече! Добре че всичко е уредено и тя заминава днес, защото просто вече не издържам!*“

Но русокосата явно изобщо не я беше чула и продължи да седи в същата поза, загледана в далечината.

Малко по-късно възрастната жена отново излезе от къщата. Носеше по един малък куфар във всяка ръка и ги натовари в багажника на очукан зелен автомобил. След това се върна на верандата, помогна

на русокосата жена да се изправи и бавно я поведе по пътеката до колата. Настани я на пътническата седалка и сама седна зад волана. Минути по-късно колата вече се движеше по магистралата.

Пътуването беше досадно и продължително. В пълно мълчание двете прекосиха обширна неприветлива пустош. Жената зад волана беше видимо напрегната и разтревожена, спътницата ѝ безучастно отпусната до нея. Накрая, след няколко сякаш безкрайни часа, каменистият пейзаж беше заменен от свежа зеленина. Колата отби по криволичещ път, обграден от дървета, който рязко приключи при висока метална порта с надпис: „**Зеленото имение**“. Портата беше отворена и колата продължи напред, докато стигна огромно и древно, но очевидно добре поддържано имение с малък паркинг отпред. Възрастната жена паркира близо до входа, разтовари куфарите и помогна на спътницата си да изкачи двете стъпала до откритата входна врата. Нерешително я разтвори по-широко и двете пристъпиха в просторната, безупречна рецепция, като русокосата тежко се подпираше на възрастната жена. Рецепционистката, симпатична, но някак сурова жена в елегантен костюм, вдигна глава и ги изгледа. За момент изглеждаше изненадана да ги види.

— Да? — произнесе тя.

— Аз съм Маргарет Дъгинс. А това е госпожа Нелсън, пациентката, за която ви се обадох миналата сряда. Мисля, че ни очаквате... — гласът ѝ неуверено заглъхна.

— О, да... Дъгинс... точно така. Да, очаквахме ви — отвърна рецепционистката по-мекко и се провикна към отворената врата зад бюрото си: — Доти!

В отговор се появи слабо, тъмнокосо момиче на около двадесет години в униформа на медицинска сестра. Тя също изглежда се изненада да види новодошлите.

— Да, госпожо Бигс?

— Новата ни гостенка е пристигнала. Това е госпожа Нелсън. — Тя посочи русокосата, която зяпнала оглеждаше новата обстановка, а от ъгълчето на устата ѝ се стичаше струйка слюнка. — Стая 19 би трябвало да е приготвена за нея. Заведи я там и ѝ помогни да се настани.

— Да, госпожо Бигс — момичето пое ръката на русокосата енергично и я отведе.

Жената, която се беше представила като Маргарет, понечи да ги последва, но рецепционистката я повика обратно.

— Не, госпожо Дъгинс, не днес. Нашият опит показва, че е по-добре, ако роднините и приятелите в началото запазят известна дистанция. Така е по-малко объркващо за пациентите, не толкова стресиращо. По-късно, когато се настани и свикне тук, можете да я посещавате когато и колкото често решите. Не се тревожете за багажа, Доти ще го прибере.

Раздърпаната жена остана на място, но изпрати с поглед двете отдалечаващи се фигури. Коридорът беше слабо осветен. В полумрака тя различаваше фигури, отпуснати в столове и загледани в една точка, вероятно телевизор, някъде в другия край на коридора. Тя си наложи да се извърне поглед към рецепционистката.

— А сега, ако обичате, попълнете тези формуляри. Необходима ни е малко информация.

След около четиридесет и пет минути Доти, сестрата, се върна.

— Най-после успях да я приспя. Наложих се да ѝ дам две приспивателни. Но не беше лесно. Можете ли да си представите, опита се да ми се съпротивлява.

— Боже, какво жалко създание — промърмори госпожа Бигс.

— Защото се лигави ли? Те на всички им текат лигите — отвърна Доти безразлично. — Все пак жената е над деветдесетгодишна, какво очаквате?

— Не, не тя. Имам предвид дъщерята. Видя ли я?

Сестрата най-после схвана.

— И още как! Нима можех да я пропусна? Чудя се защо хората се изоставят така? Ужасно е!

— Никога няма да разбере защо някой предпочита да изглежда толкова зле, когато Хапчето на младостта е съвсем евтино и достъпно. — Рецепционистката, която беше на петдесет години, имаше среща същата вечер с един студент първокурсник.

— Аз имам такава леля — отбеляза сестрата. — Отказва да взема хапчето и оставя тялото си напълно да се похаби. Само да я видите. Вече е на осемдесет. Казва, че щом хапчето поддържа само кожата и не може да я подмлади цялата, изобщо не ѝ трябвало да го взема. Но тя е

една от ония старомодни грубовати жители на Нова Англия, така че решението ѝ може да е разбираемо. Но не мога да проумея защо някой жител на Калифорния би се държал по същия начин. Като *стана* на 25 или 30, аз също смятам да почна да вземам хапчето.

По-възрастната жена въздъхна.

— Кой ги знае — отбеляза тя философски. — Има всякакви хора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.